

VESTRE LANDSRET

DOM

afsagt den 15. januar 2019

Sag BS-17748/2018-VLR
(13. afdeling)

Ase Lønmodtager som mandatar for
Part 1
(advokat Kristina Sloth Gjørtsvang)

mod

Part A Virksomhed (Part A)
(advokat Rasmus Linding)

Retten i Aalborg har den 3. april 2018 afsagt dom i 1. instans (sag BS-9090/2017-ALB, tidligere BS 5-1048/2017).

Landsdommerne Erik P. Bentzen, Astrid Bøgh og Mona B. Andersen (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, Part 1, har gentaget sin påstand for byretten om, at Part A skal betale 197.955,68 kr. med procesrente fra sagens anlæg.

Indstævnte, Part A, har påstået dommen stadfæstet.

Supplerende sagsfremstilling

Det fremgår af en pressemeddelelse af 27. september 2016 fra **Part A**, at **Vidne 2** ville fratræde som direktør den 1. maj 2017.

Forklaringer

Part 1 og **Vidne 1** har afgivet supplerende forklaring.

Part 1 har forklaret, at han fra efteråret 2002 var marketingchef hos **Virksomhed 1**, som er en selvejende institution under Aalborg Kommune. Den hører under den samme del af forvaltningen som **Part A**. Efter hans opfattelse blev han opsagt fra sin tidligere stilling, fordi den nye direktør ønskede at sætte et nyt hold uden personer, der – som han selv – havde søgt stillingen som direktør.

Vidne 2 er en "rigtig kultur-købmand", og han havde ofte gang i 3-4 samtaler ad gangen. Under kaffemødet læste han på opfordring fra **Vidne 2** hurtigt et papir igennem med beskrivelse af et stillingsindhold som marketingchef. Dialogen med **Vidne 2** foregik, inden pressemeddelelsen af 27. september 2016 om **Vidne 2's** fratreden pr. 1. maj 2017 blev sendt ud.

De havde flere møder om ansættelsesvilkårene. Under mødet om kontraktvilkår deltog **Vidne 2**, **Vidne 1** og **Person 1**. Der var tale om et oplæg i form af en standardkontrakt, og udkastet svarede på ingen måde til den stillingsbeskrivelse, han havde set. Han mente sig berettiget til en noget højere løn end foreslået. **Vidne 2** nævnte i den forbindelse, at **Part A** plejede at ansætte personale på en slags introløn i de første måneder.

Han indgik i yderligere forhandlinger om vilkårene. Han havde et halvt års løn i henhold til fratrædelsesaftalen med **Virksomhed 1** og var derfor ikke "lønfølsom" i de første måneder, fordi han fik suppleret op fra **Virksomhed 1**. De blev enige om løndelen, og han bad herefter om at få sin anciennitet overført. Han var optaget af at få et opsigelsesvarsel på 6 måneder. Det fandt **Vidne 2** rimeligt. Det indgik ikke i drøftelserne, at **Vidne 2** havde brug for at se ham an i de første tre måneder, for de havde arbejdet tæt sammen gennem længere tid.

Efter mødet om kontraktvilkårene var der et møde den 20. oktober 2016, hvor han, **Vidne 1** og **Vidne 2** var til stede. Han fik forelagt et nyt oplæg til kontrakt. Han så først på løndelen, der ikke var beskrevet som aftalt på forrige møde. Det blev rettet til, og derefter gennemgik de kontrakten hurtigt. Han bemærkede, at anciennitetsdatoen ikke var korrekt, og det blev også

rettet. Han bemærkede ikke, at pkt. 7 var særligt fremhævet, og der blev ikke talt om prøvetid. Det blev heller ikke omtalt, at anciennitetsbestemmelsen ikke skulle gælde under de første tre måneder af ansættelsen. Anciennitetsbestemmelsen havde intet med lønnen at gøre, men kun med opsigelsen. Han erindrer ikke, at de skulle have drøftet længden af en eventuel prøvetid som forklaret af Vidne 1. Han ville ikke have indgået aftalen, hvis opsigelsesvarslet på 6 måneder ikke skulle gælde fra ansættelsesperiodens start. Vidne 2 var under mødet på ca. ½ times varighed tydeligt irriteret over, at Vidne 1 ikke havde fået rettet kontrakten til, og da den var underskrevet, gik Vidne 2 hurtigt ud ad døren. Han underskrev også selv kontrakten den 20. oktober 2016, inden han gik.

Vidne 1 har forklaret, at han p.t. er folkepensionist og selvstændig økonomisk rådgiver. Han var med til det møde med ledergruppen og Vidne 2, som blev holdt med Part 1 om en ny stilling som marketingchef. Der blev ikke talt decideret om kontraktvilkår på dette møde. Han var også med til mødet den 20. oktober 2016, hvor kontrakten blev underskrevet. Han husker ikke at have deltaget i yderligere møder.

På mødet den 20. oktober 2016 skulle der diskuteres ansættelseskontrakt. Han udarbejdede et udkast til kontrakt og havde forinden kontakt til Part 1 om hans personlige data. Part 1 accepterede i det store hele kontraktudkastet, men stillede krav om et opsigelsesvarsel på 6 måneder på baggrund af udsigten til en ny direktør i en nær fremtid og sine tidligere erfaringer. Vidnet præsenterede et forslag til en prøvetid på 6 måneder, hvis Part 1 skulle have så langt et opsigelsesvarsel. Det ville Part 1 ikke acceptere, og derfor nåede de frem til et kompromis på en prøvetid på tre måneder. Selve ordlyden af pkt. 7 svarer til det standardvilkår, Part A ellers benyttede i sine ansættelseskontrakter. Part A ville have en prøvetid for at se, hvordan Part 1 fungerede i den nyoprettede stilling. Pkt. 7 i kontrakten blev understreget, fordi der var tale om en ændring i kontrakten, som skulle fremhæves. Part 1 tog kontrakten med hjem. Den blev ikke underskrevet på mødet. Den blev afleveret til vidnet, nogle få dage inden Part 1 tiltrådte.

Bestemmelsen i pkt. 7 om prøvetid betød, at Part 1 efter en ansættelsesperiode på 3 måneder og 1 dag ville have haft et opsigelsesvarsel på 6 måneder. Inden da skulle der være mulighed for at opsi ham med et kortere varsel på 14 dage i henhold til funktionærloven, hvis han ikke kunne fungere tilfredsstillende i den nyoprettede stilling. Der var ikke tvivl om, at Part 1 kendte vilkåret om prøvetid, for han opponerede mod det første udkast, og det blev ændret til 3 måneder. Han mener, at kontrakten er så tydelig, som de kunne gøre den.

De drøftede ikke noget om godtgørelse efter funktionærlovens § 2 a. Han var ikke bekendt med [Vidne 2's] og [Part 1's] drøftelser om anciennitet forud for den 20. oktober 2016.

Pressemeddelelsen af 27. september 2016 om ny direktør for [Part A] blev offentliggjort på nettet.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

[Part 1] har yderligere anført, at prøvetidsbestemmelsen i pkt. 7 set i lyset af aftalens øvrige bestemmelser, herunder navnlig aftalens pkt. 4 om anciennitet, ikke giver hjemmel for [Part A] til at opsiges ham med 14 dages varsel. Den individuelle bestemmelse i punkt 4 går forud for standardvilkåret i pkt. 7, som pkt. 4 må anses for at modificere.

[Part A] har heroverfor anført, at bestemmelsen om prøvetid i ansættelseskontraktens pkt. 7 er klar og fremhævet ved understregning. [Part 1] har ikke dokumenteret, at der på trods af ordlyden af pkt. 7 og bevisførelsen om forhandlingerne om tilblivelsen af bestemmelsen er indgået en anden aftale.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten er efter bevisførelsen enig med byretten i, at det er godtgjort, at der efter forudgående drøftelser mellem parterne blev aftalt en prøvetid, som omfattede de tre første måneder af ansættelsesperioden, og i byrettens begrundelse herfor.

Ansættelseskontraktens pkt. 7 henviser til funktionærlovens § 2, stk. 5, og fastsætter medarbejderens opsigelsesvarsel i prøvetiden til dags varsel. Det fremgår af funktionærlovens § 2, stk. 5, at opsigelse fra arbejdsgiverens side i et tilfælde, hvor der er aftalt en prøvetid, og arbejdsforholdet ikke vedvarer ud over tre måneder, kan ske med mindst 14 dages varsel.

Der er efter ordlyden af pkt. 7 sammenholdt med den aftalte anciennitet fra den 1. december 2002 og bevisførelsen i øvrigt ikke grundlag for at fastslå, at bestemmelsen ikke hjemler arbejdsgiveren ret til at opsiges [Part 1] med 14 dages varsel i prøvetiden.

Den omstændighed, at [Part 1] efter parternes aftale blev tillagt anciennitet fra den 1. december 2002 med det formål at sikre sig det længst mulige opsigelsesvarsel og den bedst mulige løn, kan ikke medføre, at han i prøveperioden på tre måneder kun kunne opsiges med 6 måneders varsel. Det-

te fremgår klart af ansættelseskontraktens pkt. 7, der angiver, at funktionærlovens opsigelsesvarsler gælder efter udløbet af prøvetiden, ligesom det i øvrigt følger naturligt af formålet med aftalen om prøvetid.

Part A har således været berettiget til at opsige Part 1 som sket inden udløbet af den aftalte prøvetid.

For så vidt angår spørgsmålet om godtgørelse efter funktionærlovens § 2 a er dette ikke omtalt i ansættelseskontrakten, og landsretten lægger efter de afgivne forklaringer til grund, at dette ikke blev drøftet af parterne i forbindelse med indgåelsen af denne. Der er herefter ikke alene på baggrund af den aftalte anciennitet grundlag for at fastslå, at Part 1 – uanset længden af ansættelsen – i tilfælde af opsigelse skulle være berettiget til en godtgørelse efter funktionærlovens § 2 a, som han ifølge lovbestemmelsens ordlyd ikke ville have krav på før efter 12 års ansættelse.

Landsretten er desuden enig med byretten i, at Part 1 ikke har krav på godtgørelse efter ansættelsesbevisloven, og i begrundelsen herfor.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

Efter sagens udfald skal Ase Lønmodtager som mandatar for Part 1 i sagsomkostninger for landsretten betale 31.970,10 kr. til Part A. 30.000 kr. af beløbet er til dækning af udgifter til advokatbistand ekskl. moms og 1.970,10 kr. til udgift til vidneførsel. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og hovedforhandlingens varighed.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal Ase Lønmodtager som mandatar for Part 1 inden 14 dage betale 31.970,10 kr. til Part A. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.